

Бублік С.О., ст. гр. ФКв -10

Науковий керівник:

ас. кафедри ЕАіФ Лосева І.К.

*(Державний ВНЗ «Національний гірничий
університет», м. Дніпропетровськ, Україна)*

ДІАГНОСТИКА ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК НАПРЯМ ЕФЕКТИВНОГО АНТИКРИЗОВОГО ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Важливим для діяльності підприємства є розробка антикризових програм, що включають в себе напрями та стратегію подолання кризи на внутрішньому рівні з використанням відповідних принципів та методів антикризового управління.

В оцінці фінансово-господарського стану підприємства мають потребу усі учасники виробничо-господарського процесу. Для кредиторів та інвесторів інтерес становить оцінка можливості повернення виданих суб'єкту господарювання кредитних ресурсів. Акціонерам важливо знати ступінь економічного ризику, можливості втрати капіталу, рівень віддачі вкладених коштів. Для керівника підприємства необхідна оцінка ефективності використання фінансових, матеріальних, трудових ресурсів.

Суттєвою проблемою сучасної діагностики стану фінансово-господарської діяльності суб'єктів господарювання є відсутність єдиної змістовної методики, яка б враховувала специфіку конкретної галузі та умови функціонування підприємства. Візьмемо для прикладу підходи аналізу платоспроможності підприємства [1].

Нами було проаналізовано нормативні значення показників платоспроможності згідно чинного законодавства і було виявлено, що вони дещо відрізняються від нормативів міжнародної практики. Наприклад, коефіцієнт фінансування, який розраховується як співвідношення залучених

та власних засобів в Україні має становити не більше 1. Тоді як оптимальне значення даного показника, згідно міжнародної практики, становить 0,5.

Що стосується коефіцієнта автономії, в зарубіжній практиці існують різні точки зору відносного граничного значення даного показника, проте найбільш розповсюджена думка, що він має становити 0,6. В підприємство з низькою питомою вагою позикового капіталу вкладають кошти інвестори, надають вигідні умови кредитування. Проте нормативної питомої ваги для власного капіталу, яка була б уніфікованою для усіх галузей, підприємств, країн, не можна визначити. В Японії, наприклад, питома вага власного капіталу в середньому на 50% нижче, ніж у США, де питома вага позикового капіталу близько 80%. Причина цієї різниці у джерелах позикового капіталу. В Японії це банківський капітал, в США – кошти населення. Висока питома вага позикового капіталу японської фірми свідчить про довіру банків, а отже про її надійність. Для населення, навпаки, зниження питомої ваги власного капіталу – фактор ризику. В Україні коефіцієнт автономії згідно чинного законодавства становить 0,5.

Значну питому вагу в структурі капіталу німецьких підприємств займають позикові кошти. Така ситуація обумовлена високим рівнем забезпечення наступних витрат і платежів, які є внутрішнім джерелом формування залученого капіталу, сприятливою податковою політикою[2].

Підводячи підсумки, зазначимо, що вивчення опублікованих робіт та практика вітчизняної господарської діяльності свідчать про відсутність достатнього висвітлення принципово важливих питань, пов'язаних із системною й комплексною оцінкою фінансової діяльності підприємств. Саме тому подальше дослідження проблематики даного питання є надзвичайно пріоритетним і актуальним завданням, виходячи з умов і потреб сьогодення.

Список літератури:

1. Андрущак Є.М. Діагностика банкрутства українських підприємств // Фінанси України. – 2007. – № 2. – С. 46-49. Тарасенко Н.В.
2. А.І. Склабінська, П.О.Магдійчук. Оцінка фінансової стійкості та платоспроможності підприємств: вітчизняна та зарубіжна практика. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Vchnu_ekon/2009.../056-058.pdf - Загол. з екрану.